

Позивний Бандерас

Автор:

Артемій Дзюба

Позивний Бандерас

Артемій Кірсанов

Сергій Дзюба

Сучасна проза України

«Позивний “Бандерас”» – справжній військовий бойовик, чи не найперший в Україні, заснований на реальних подіях. У зоні АТО у вересні 2014 року за «наводкою» диверсанта скоєно теракт – сепаратисти знищили маршрутку, загинуло дванадцятьоро дорослих і дитина. Стає відомо, що інформатор ворога – службовець української армії, водночас шляхом радіоперехоплення з’ясовується, що в цьому регіоні чекають на прибуття полковника російського ГРУ.

Розпочинається операція зі знешкодження диверсанта, здійснення якої доручають групі контррозвідників на чолі з капітаном Антоном Саенком... На основі твору Сергія Дзюби та Артемія Кірсанова знято військову кінодраму, міжнародна прем’єра якої вже відбулася в Торонто. В Україні прем’єра відбулась 11 жовтня 2018 року.

Дзюба Сергій

ПОЗИВНИЙ “БАНДЕРАС”

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо -і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

Дякуємо Сергію Башкову, позивний «Індіанець», за наданий щоденник, який надихнув на створення книжки та сценарію фільму; Сергію Юхимовичу Борщевському за творчу підтримку і корисні поради.

Присвячуємо книгу захисникам України та волонтерам, які підтримують українську армію.

Бандерас, Індіанець, Мореман і Говерла

Закамуфльований «УАЗ», який часто називають «таблеткою», бо в армії його найчастіше використовують медпрацівники, на максимальній швидкості мчав розбитим путівцем Донеччини. У салоні їхали четверо українських бійців інженерно-саперних військ. Принаймні, так здавалося на перший погляд. Насправді, усі четверо були перевдягненими військовими розвідниками. Вони становили антидиверсійну групу, відряджену в батальйон Збройних сил України, який був дислокований біля села Веселе у Донецькій області.

Стояв вересень 2014 року. Для української армії цей час ознаменувався підписанням Мінських угод – пізніше їх назвуть Першими. Формально на територіях, де діяло АТО, встановилося перемир'я, але бойовики ДНР і далі влаштовували провокації. Російським окупантам були потрібні докази порушень Мінських угод з боку України для продовження бойових дій. Для цього активно використовувалися диверсанти з числа «звільнених у запас» військовослужбовців Головного Розвідувального Управління Російської Федерації. Знайти та знешкодити такого впровадженого у батальйон українських військовиків диверсанта, було головним завданням групи.

Двое двадцятирічних бійців ще спали у салоні. Західняк із Верховини рядовий Сергій Коржук із позивним «Говерла», високий на зріст, потужної статури, із солом'яного кольору волоссям і ще підлітковим виразом обличчя. Його побратим рядовий Максим Горшков із позивним «Мореман» був родом із Одеси. Хлопець середнього зросту, він мав міцну статуру, був веселуном і заводієм. А ще Мореман мав мушкетерські вуса без бороди, які стирчали у різні боки.

Сержант Андрій Башков із позивним «Індіанець» зосереджено кермував машиною, об'їжджаючи вибоїни та обганяючи попутні військові колони і громадський транспорт. Доглянуті сильні руки колишнього київського бармена, міцно тримали кермо. Інтелігентному Індіанцю на перший погляд можна було дати років тридцять, хоча, насправді, йому було вже під сорок.

Поруч із водієм сидів командир відділення капітан Антон Саенко з позивним «Бандерас». Колишній слідчий, він звільнився зі Служби безпеки України після приходу до найвищої влади Віктора Януковича. Антон мав вольове обличчя і важкий погляд. Після початку бойових дій на Сході України Саенко добровільно повернувся до лав української армії капітаном інженерно-саперних військ. Але складна кадрова ситуація змусила керівництво СБУ знову використати Саенка як слідчого. Бандерас похмуро дивився на знайому з дитинства дорогу. По обидва

боки путівця деінде зустрічалися сліди бойових дій: вирви від снарядів та мін, частково поруйновані будинки, спалена військова техніка. Усе вказувало на те, що нещодавно тут точилися жорстокі бої. Але зараз тут було спокійно. Веселе, їхати до якого залишалося кілька годин, було рідним селом Бандераса. Однак радості від повернення до рідних місць він не відчував. Попереду Бандерас помітив жінку в білому платті, що їхала на велосипеді. Вона чомусь нагадала йому матір, яка часто їздила так із роботи до села. Від цього спогаду капітанові защеміло у серці. Раз за разом Бандерас прокручував у голові розмову під час зустрічі із заступником керівника Департаменту контррозвідки СБУ генерал-майором Яременком, що змусила його повернутися у рідний край...

Капітан Антон Саенко – позивний «Бандерас»

У кожного є місця куди не хочеться повертатися. Для мене такою зоною психологічного відчуження стало рідне село на Донеччині зі знущальною назвою – Веселе. Депресивний регіон. Тут на звичайного сільського вісімнадцятирічного хлопця, який крав вугілля з вагонів на залізничній станції, чекала хіба що в'язниця. А далі, після звільнення, світили лише важка шахтарська робота, пияцтво, злидні та, мабуть, швидка смерть через п'яну бійку або вибух метану у глибокому забої. Донбаський стандарт. Кажуть, від долі не втечеш. Але двадцять років тому мені дивом пощастило вирватися з Веселого. Мені дали тільки один шанс – піти до армії замість тюремних нар. І я його використав! Хоча, заради такої бажаної свободи довелося зробити важкий моральний вибір – зрадити кращого друга, покинути кохану дівчину і рідну матір. Почуття ненависті до рідного села й односельців було таким пекучим, що я заприсягнувся собі ніколи в житті не повертатися сюди. Та, як відомо, якщо хочеш розсмішити Бога, поділися з ним своїми планами. На початку серпня, я повернувся із зони АТО до Києва на ротацію. Хотів знову проситися назад, але два тижні тому мене несподівано викликали на колишню роботу до генерал-майора Яременка. Уже за годину я стояв у його приймальні в Департаменті контррозвідки СБУ.

– Павле Юхимовичу, до вас Саенко, – сповістила чорнява секретарка у переговорний пристрій.

– Так, нехай заходить! – почув я у відповідь нетерплячий бас генерал-майора.

Я пройшов через масивні двері до кабінету заступника начальника Департаменту контррозвідки СБУ.

– Пане генерал-майор, капітан Саенко за вашим наказом прибув! – відрепортував я.

– Проходьте, Антоне Сергійовичу, – люб’язно запропонував господар кабінету.

Я підійшов до столу та потиснув руку Яременкові, який підвівся мені назустріч.

– Давно не бачилися. Здається, з одинадцятого року?

– Так точно!

– Як ваші справи, капітане?

– Нормально. Приїхав на ротацію, але буду знову проситися в АТО.

Яременко жестом запропонував мені сісти на стілець поруч із ним.

– Чудово. Ми маємо саме для вас завдання, як для колишнього слідчого СБУ.

– Вибачте, але зараз я просто сапер. До СБУ повертатися не збираюся. А надто тепер, під час АТО.

– Можна запитати чому?

– Не хочу працювати з людьми, яким не довіряю.

Привітна усмішка миттєво зникла з обличчя генерал-майора. Я відчув на собі його важкий погляд.

– Дякую за відвертість. Справді, зараз мало кому можна довіряти. Але я спробую все ж вас зацікавити.

Яременко підвівся з крісла, дістав із шухляди синю теку з гербом України, витягнув із неї якийсь документ і поклав на стіл переді мною.

– Читайте!

Я заглибився в документ. Це був перелік загиблих у терористичному акті – знищенні громадської маршрутки, що прямувала з мого рідного села Веселе до райцентру. Список складався з дванадцяти дорослих людей та однієї дитини. Серце захоллоло. Я швидко читав прізвища згадуючи односельців: Тимошенко Мар'яна Вікторівна, 65 років – колишня вчителька, Тимошенко Георгій Костянтинович, 70 років – її чоловік, автослюсар, до якого зверталось все село, Кравцова Катерина Степанівна, 58 років – моя сусідка, тітка найкращого друга Льохи... Майже кожен пункт списку оживляв у пам'яті людей із далекого минулого, яких я вже більше ніколи не побачу. На щастя, я не завважив у списку ані Льохи Кравцова, ані своєї колишньої дівчини – Яни Самохіної. Цікаво, де вони зараз? Залишились у селі чи поїхали?

– Коли це сталося? – запитав я, прочитавши документ.

– Тиждень тому. Дивно, що ви не в курсі! Справа дуже резонансна. Постійно обговорювалася на телебаченні.

– Я не дивлюся телевізор.

– Російські засоби масової інформації намагаються видати цей теракт як помсту «українських фашистів» російськомовному населенню Донбасу. Світова спільнота висловила співчуття та занепокоєння можливим зривом Мінських угод. Спеціальне розслідування ОБСЄ не дало жодних результатів.

– Мене це чомусь не дивує. Але поки що не розумію, до чого тут я.

– Це ще не все! – промовив Яременко й дістав із теки ще один файл, у якому лежав аркуш у клітинку, вирваний зі шкільного зошита.

– Цього анонімного листа два дні тому знайшов комбат нашого батальйону біля Веселого. Хтось устроїв його у шпарину штабного намету.

Я взяв файл і прочитав: «Задержите диверсанта Ходока! Эта тварь сидит на вашем блокпосту. Это он навел на маршрутку. Жертв может быть больше. Остановите Ходока!».

Я склав лист і знову почав прокручувати інформацію в голові. Якщо диверсант дійсно «сидить» в українському батальйоні біля Веселого, то, швидше за все, він є нашим солдатом чи офіцером Збройних сил України.

– Щось відомо про цього Ходока? – запитав я.

– Нічого. Його позивний ніколи не фігурував у радіоперехопленнях. Але й це ще не все...

Генерал-майор знову зазирнув до теки, дістав із неї особову справу й передав мені. Я відкрив її та побачив фотографію інтелігентного чоловіка років сорока п'яти у чорному цивільному костюмі. Тонкі губи чоловіка посміхалися неприємною саркастичною посмішкою.

– Це полковник запасу ГРУ РФ – Константинов Георгій Якович, – прокоментував Яременко. – Позивний – «Манекен». Ми отримали радіоперехоплення про те, що бойовики дуже чекають на нього саме у цьому регіоні.

– Забагато уваги для маленького села, – зауважив я.

– Отож, – погодився Яременко. – Можливо, Ходок і Манекен – ланки одного ланцюга.

– Скільки бійців у батальйоні?

– Батальйон нараховує більше двох сотень бійців особового складу, серед яких рота добровольців-нацгвардійців, рота десантників та підрозділ вешників, що здійснює контрольно-пропускний режим на стратегічно важливому перехресті.

– Знайти у такому Вавилоні диверсанта важче ніж голку в копиці сіна, – розмірковував я вголос. – Відомо, хто передав записку до штабу батальйону?

– На жаль, ні.

– Чи можна довіряти цій інформації? Чи це чергова провокація російських спецслужб для дестабілізації атмосфери в батальйоні?

– Цю головоломку вам і доведеться розв'язати, – промовив Яременко, наче я вже погодився взятися за справу.

– Чому саме мені? – вагався я.

– Ви ідеальна кандидатура! Маєте досвід слідчого, знаєте місцевість біля Веселого, у разі потреби зможете налагодити контакт із місцевим населенням.

– Але я повторюю, що не збираюся повертатися до СБУ.

– Цього і не потрібно, – заспокоїв Яременко. – Залишайтеся сапером. Це навіть краще для конспірації, на випадок, якщо в батальйоні справді діє диверсант. Для допомоги отримаєте загін із досвідчених військових розвідників зі спеціальною підготовкою. Теж під виглядом бійців інженерно-саперних військ.

– Розвідники і контррозвідники – зовсім різні професії.

– От і обкатаєте хлопців. Зараз нам конче бракує кваліфікованих кадрів.

– Я ніколи не працював у таких умовах...

– У мене немає часу на умовляння, – одразу урвав мене Яременко. – Погоджуетесь чи ні?

Яременко свердлов мене поглядом. Мені було важко прийняти це рішення, але і відмовитись я не міг. Хоч і ненавидів рідне село, але був шанс урятувати близьких мені людей від повторної диверсії.

– Коли вирушати? – запитав я.

– Час на збори до вісімнадцяти нуль-нуль! – задоволено відповів Яременко. – Вам потрібно мати позивний, за яким будете виходити на зв'язок.

– Бандерас,– майже без роздумів відповів я.

– Це щось націоналістичне?

– Ні. Антоніо Бандерас – голлівудський актор,– пояснив я.– Так мене колись дівчина прозвала за запальну вдачу... Ще у Веселому... В іншому житті.

– Бандерас так Бандерас,– підсумував генерал-майор.– Приєднаєтеся до своєї групи в Острі. Документи та спорядження отримаєте на місці. Виконуйте!

Я підвівся і попрямував до дверей.

– І ще одне,– зупинив мене Яременко.– Ходок потрібен нам живим. Так що контролюйте свою запальну вдачу, Бандерасе.

– Плюс[1 - Плюс – термін, поширений серед військовиків у зоні АТО, запозичений у радіозв'язківців, має багато значень, як от: слухаюсь, згоден, виконую, все добре та чимало інших.– Прим. ред.],– спокійно відповів я та вийшов із кабінету.

Сержант Андрій Башков – позивний «Індіанець»

Я кермував із четвертої години ночі, тому трохи стомився. Перед тим машину вів сам Бандерас, який наказав усім відпочивати. Зараз капітан сам уже трохи відпочив і сидів поруч, задумливо вдивляючись у краєвиди. Судячи з напруженого обличчя Бандераса та закритої пози, думки у нього були дуже важкі. Цікаво, про що він думає? І що він узагалі за людина? Поживемо – побачимо!

До АТО я працював звичайним барменом у київському рок-пабі. Там я навчився безпомилково читати по обличчях відвідувачів їхні невдоволення та бажання. Вивчати людей, більше слухати, ніж говорити – завжди було моєю усталеною нормою поведінки. Саме тому друзі і прозвали мене мовчазним та уважним Індіанцем. А ще тому, що я нерідко полюблю палити люльку з веселою «травичкою». Так прізвисько Індіанець до мене і пристало, а вже в АТО стало моім позивним.

Позаду реготали Мореман і Говерла, які проспали всю ніч, а щойно попрокидалися, одразу почали грати у «морський бій».

– Д-7! – із азартом угадував Говерла.

– Мимо! – радів Мореман.– Б-1!

– Потопив,– сумно констатував Говерла.– Г-5!

– Знову мимо! – втішався Мореман.

– Не може бути! Покажи! – наполягав Говерла.

– Але тоді ти програв! – попередив Мореман.

– Або ти, бо дуриш мене! Показуй!

Мореман відкрив свого аркуша.

– А що це за додаткова смужка? – обурився Говерла.

– Ти що – мови не знаєш? – знущався Мореман.– Це Г, а це – тверда «Г»!

– Я так і знав, що дуриш! – образився Говерла.

– Це, Говерло, називається військовою хитрістю українського флоту!

– Тобто, як?

– А так, що флот у нас є, але ніхто не знає де! – пояснив Мореман.– Учись, Говерло, і залишайся непереможним!

Від реготу Моремана обличчя Бандераса скривилося.

«Здається, командир незадоволений групою, – одразу збагнув я. – Але грати у мовчанку та приховувати злість – не на користь спільній справі».

– Давно не були вдома, командире? – наважився запитати я.

– Дев'ятнадцять років, – стримано відповів Бандерас.

Я відразу зрозумів, що важкі думки командира були саме про повернення в рідне село. Дев'ятнадцять років – це не жарт. Щось у нього тут сталося. Але з виразу обличчя Бандераса я помітив, що розпитувати не варто. Тож перейшов одразу до справи.

– У нас, у розвідників є таке правило, якщо когось щось хвилює, то це треба неодмінно обговорити... – почав я здалеку.

– І що ж тебе хвилює, Індіанцю? – нарешті глянув на мене Бандерас.

– Я бачу, наше товариство вам не дуже подобається. Можна запитати, чому?

Мореман і Говерла аж затихли, прислухаючись до нашої розмови.

– Мені взагалі мало хто подобається, сержанте! – по паузі промовив Бандерас. – Для мене головне – виконати наказ: виявити і знешкодити диверсанта. Якщо цей Ходок існує, то я збираюся його впіймати.

– Кажете так, наче самі будете його ловити, – завважив я. – Ми ж тут, щоб вам допомогти. Чи не так?

– Ваша допомога знадобиться тільки при затриманні, – твердо промовив Бандерас. – У всьому іншому будете діяти як звичайні сапери.

– Тобто ви нам не довіряєте? – не стримавшись озвався Говерла. – Не варто нас зневажати! Може, ми диверсанта знешкодимо раніше за вас! – зазначив він.

– Будь-якому диверсанту за кілометр видно, що ви розвідники, а не сапери, – спокійно відповів Бандерас. – Не треба ні за ким стежити без наказу. Бо тільки заважатимете мені.

– То що ж ви пропонуєте нам робити? – поцікавивсь я.

– По-перше, виконувати мої накази. По-друге, триматися розкуто і невимушено.

– По-третє, не лізти поперед батька в пекло, – весело додав Мореман. – Я правильно зрозумів?

– Саме так, – дещо лагідніше відказав Бандерас.

Я глянув на годинник, який показував три п'ятірки. Мені подобалося, коли годинник показував однакові цифри, окрім чотирьох поспіль одиниць. «Якщо змогли домовитись – усе буде гаразд», – заспокоював я сам себе. Узагалі нумерологія була моїм справжнім захопленням. Ще давньогрецький філософ і математик Піфагор стверджував, що Всесвіт ґрунтується на числах. Тож я мав улюблені цифри, що віщували вдачу, і ті, які попереджали про небезпеку або пророкували біду.

Ми саме проїжджали згорілий почорнілий мікроавтобус, що лежав на узбіччі. Я навмисно трохи збавив швидкість, щоб краще роздивитися.

– Дивись, Моремане, ось вона, та маршрутка, яку по телеку показували! – випередивши мене, вигукнув Говерла.

– Де? – посунувся до вікна Мореман.

Одразу за маршруткою стояв дороговказ: «с. Веселе». Він був ущент покряний кулями й осколками мін. Бандерас ураз спохмурнів, мов чорна хмара. Зрозуміло, у маршрутці загинули його односельці.

– Веселе село! – недоречно зіронізував Мореман.

– Досить жартів! – несподівано різко обірвав його Бандерас.

– Плюс, – озався Мореман, розуміючи, що передав куті меду.

Рядовий Сергій Коржук – позивний «Говерла»

Ми під'їхали до блокпоста на роздоріжжі. За ним наше місце призначення – табір батальйону Збройних сил України. Над блокпостом майорів синьо-жовтий прапор. Я радів, що повернувся на передову. Не можу сидіти вдома, коли ворог топче мою землю, а особливо, якщо він прикидається українським військовим. Клятий диверсант! Як його шукати серед своїх і гадки не маю! Аналізувати, копирсатись у брудній білизні – це не мое. Хай про це подбають інші. Дивитися в очі побратимам і підозрювати – це не для мене! А от затримати російського диверсанта – готовий хоч зараз! Тільки вкажіть на нього. Наказ треба виконати – знайти цього покидька та знешкодити.

Завжди знав, що з москалями війна неминуха. Вони ніколи не визнають незалежності України. Їхня імперська, загарбницька душа не може навіть припустити, що ми вирвемося з чіпких пазурів двоголового чудовиська. Десять років я ретельно готувався до справжньої війни у карпатських патріотичних таборах. Удень навчалися стріляти, боротися, тактичної підготовки та виживанню в лісі. А ввечері ми збиралися з хлопцями й дівчатами біля вогнища, смажили печериці, пекли картоплю та фантазували, як будемо перетинати лінію фронту, захоплювати у полон москальських генералів. Згодом настав час іти до армії, де, завдяки відмінній фізичній і тактичній підготовці, я потрапив до військової розвідки.

– Здоров'я у тебе, як у лося,– хвалив мене наш інструктор.– На Говерлу можеш вибігти, маючи по дівчині на кожному плечі.

От і прозвали мене побратими – Говерлою. Потім були Майдан, Крим і поява зелених чоловічків на Луганщині та Донеччині. Настав час воювати. Нарешті помщуся москалям за всю наругу, що чинили вони над Україною. За Голодомор, розстріли, виселення, табори. Але не так сталося, як гадалося. Попри беззаперечність доказів присутності російських військових, війну Росії так і не оголосили. Оголосили АТО! Що таке АТО я зрозумів на власній шкурі влітку. Коли ми звільнили Слов'янськ і майже викинули рашистську сепаратистську погань із нашої території, нас раптом зупинили. Потім надійшов наказ відійти за лінію розмежування та не відкривати вогню по ворогу, який спокійно підступив зі всією технікою до Донецька. Ворог, якого ніхто не чіпає, спокійно укріплює позиції та відновлює сили. От така війна, малята!

І от знову незрозуміле перемир'я і перемовини. Про що в біса ми з ними домовляємося? Хоч убийте, не розумію я цих дипломатій. Коли червоно-чорний замайорить над Кремлем, тоді можна домовлятися.

Сержант внутрішніх військ на блокпосту ретельно перевіряв наші документи.

– Перший,– передав вартовий по рації.– Тут «бобри»[2 - Бобри – сапери.– Прим. авт.] прибули.

– Плюс,– відповіла рація.– Хай прямують до Баті!

– Ласкаво просимо! – промовив вартовий та повернув документи Індіанцю.– Вам до штабу.

Вевешник махнув рукою, наказуючи підняти важкий шлагбаум, і ми поїхали далі крізь загородження з мішків із піском, автомобільних шин і бетонних блоків розписаних патріотичними написами, які тішили око: «ПТН ПНХ», «Борітеся – поборете!», «Героям Слава!», «Смерть ворогам!».

«Таблетка» дерлася вгору. Обабіч дороги стояли дороговкази із застереженнями що схили заміновано. З вершини відкрився краєвид на всю долину: поле, за ним село, річка та чорні піраміди териконів. Краса! Якби не війна, можна було б і скупатися. Набридло їхати, хотілося розім'ятися, усе ж таки вісім годин у дорозі. Я побачив замаскований десантний міномет – «Нону», навколо якого були вириті бліндажі та ходили солдати у блакитних беретах аеромобільних військ. Далі дорога пішла вниз. Ліворуч у канаві застряг водовоз, трохи перекривши дорогу. Спітнілі солдати метушилися біля нього, наче мурахи, намагаючись виштовхнути вантажівку з ями. Праворуч були зібрані докупі екскаватори і трактори. Ми проїхали ще нижче й зупинилися біля двох вантажівок – «КАМАЗа» та «УРАЛа». Солдати в тільниках розвантажували ящики та заносили їх у штольню.

– Слава Україні! – Бандерас, висунувшись із віконця, привітався із товстим прапорщиком, одягнутим у камуфляж американського зразка. Прапорщик робив нотатки у блокнот, підраховуючи боеприпаси.

– Героям слава! – щиро, дружньо та бадьоро відповіли солдати.

– Ви хто? – підскочив до нашої «таблетки» товстий прапорщик.– І що привезли?

– Капітан Саенко, інженерно-саперні війська,– відрекомендувався Бандерас.

– Завскладом прапорщик Коваленко,– відповів по формі військовий, потім нахилився, намагаючись зазирнути в глиб машини, де сиділи ми з Мореманом.– Отже сапери...

– Як проїхати до штабу? – поцікавився Бандерас.

Коваленко втомлено глянув на Бандераса.

– Їдьте далі. На плацу запитаєте,– відповів прапорщик і витер хустинкою рясний піт із чола, наче не солдати, а він сам розвантажував ящики.

Не сподобався мені цей прапорщик. І погляд у нього неприємний, як у щура. Треба буде тримати його в полі зору.

– Дякую,– відповів командир і Індіанець спрямував машину у вказаному напрямку. Ми проїхали на інший бік кар'єру, і зупинилися на широкому плацу. Поруч було чути гук, шум, гамір, свист.

– Там щось відбувається,– промовив Індіанець, зупинивши машину.

Я вдивився у натовп, що складався із солдатів різних родів військ, які скупчилися утворивши щільне коло. Над плацом на БТРах та вапнякових виступах кар'єру теж зібралися бійці. Усередині кола відбувалась якась метушня, але що саме – неможливо було розгледіти.

– Ходімо глянемо! – азартно запропонував Мореман.

Ми зібралися були вийти з машини, аж раптом пролунала команда Бандераса.

– Залишайтеся тут, біля машини! Поводитися природно, невимушено, не привертати уваги! Індіанець за старшого! Я до штабу.

– Плюс, командире, – чітко відповів Індіанець.

– А у вас що – язики повідсихали?! – суворо звернувся Бандерас до нас із Мореманом.

– Плюс, плюс! – відповіли ми один за одним, і Бандерасудовольнившись, швидко вийшов із машини та попрямував у бік натовпу.

– Теж мені Антонію Бандерас, – невдоволено пробуркотів Мореман, якого позбавили розваги.

– Угамуйся! Адже він – командир! – заперечив я.

В армії завжди так: пункт перший – командир завжди правий! А коли він не правий, то дивись пункт перший.

Бандерас, Купол, Чорний і Батя

– Давай, Куполе! Бий! Так його! Не здавайся, Чорний! – збуджено й голосно вигокували підбадьорливі слова солдати в одязі внутрішніх військ і десанту. Судячи з гармидеру та лайки, неважко було здогадатися, що там, усередині кола, хтось б'ється. Бандерас намагався хоч щось розгледіти, але через невеликий зріст, усі його спроби залишилися марними – солдати стояли дуже щільно. Раптом із БТРа до Бандераса простягнулася чиясь рука.

– Давай-но сюди, братику! Звідси краще видно, – запропонував велетень-бородань у десантному береті з типовим татуванням «ВДВ» на плечі.

– Дякую! – промовив Бандерас у відповідь і, захопившись за руку велетня, виліз на броню.

Із БТРа все було видно, мов на центральній трибуні стадіону. В середині кола завзято билися двоє кремезних вояків – високий м'язистий блондин у смугастому тільнику та присадкуватий кремезний здоровань у чорній формі майора внутрішніх військ. Бійці зосереджено завдавали удари один одному, ухиляючись

та активно пересуваючись, а відтак збивали рясну куряву. Обличчя в обох уже кривавили.

– Що відбувається? – поцікавився Бандерас у велетня.

– Наші з беркутами знову зчепилися, – відповів бородань, не відводячи очей від бійки. – Біда з цим перемир'ям...

– Ваші? – перепитав Бандерас.

– Ну, так – ВДВ! – дещо здивовано промовив боець-велетень, та щосили вигукнув. – Давай, Куполе! Покажи йому, командире!

Отже у таборі вочевидь проблеми з дисципліною, виснував подумки Бандерас. Раптом почулося ревіння мотора і він помітив закамуюфльований позашляховик, що швидко в'їхав на плац, ледь не покалічивши солдатів. Із авто вискочив вусатий полковник, із багряним від люті лицем. Розштовхуючи солдатів, полковник увірвався в коло.

– Припиніть негайно! – несамовито гаркнув підлеглим.

Десантник і вевешник захекані, розійшлися в різні боки, але й далі з ненавистю дивилися один на одного.

– Що тут відбувається, трясця вам у печінки?! – вилаявся полковник.

– Обмінюємося навичками рукопашного бою, пане комбате, – відновлюючи дихання, якомога спокійніше відповів блондин.

– Я вам, бляха, обмінююсь! – проказав полковник крізь зуби. – Усім розійтися по позиціях! Куполе і Чорний, опорядіться! Чекаю на вас у штабі!

Полковник розвернувся і швидко пішов геть. Розчаровані солдати також почали розходитися. Заводії-командири заходилися обтрушувати запорошену форму. Бандерасу залишилося тільки з'ясувати причину конфлікту. Для цього треба було потрапити до комбата, який мав бути попереджений про приїзд їхньої групи.

– Ще раз дякую, солдате! – простягнув руку бороданю і відрекомендувався: – Капітан Саенко!

– А мене Бородою звуть, – міцно потиснувши Антонові руку, промовив десантник. – Раптом щось механічне треба полагодити, звертайтеся, – додав він із щирою посмішкою.

– Неодмінно, – запевнив Бандерас десантника і швидко зістрибнув із бронемашини. Він побачив, що Купол і Чорний уже рушили слідом за комбатом до штабного намету, і намагався не випустити їх із поля зору.

Штабний намет був розташований у самому центрі табору. Бандерас ішов слідом за офіцерами, але навмисно не наздоганяв. По-перше, комбату зараз вочевидь було не до приїзду саперів. По-друге, цікаво було поспостерігати за тим, як завершиться конфлікт між учасниками бійки.

– Іди погуляй! – суворо кинув комбат вартовому, що стояв біля входу до намету.

Офіцерам буде непереливки, а комбат не хоче, щоб вартовий це чув і потім ляпав язиком по всьому табору.

– Пощастило, – подумав Бандерас, коли вартовий пішов геть.

Офіцери слідом за полковником зникли у наметі. Бандерас прискорив ходу, щоб не пропустити нічого важливого. Біля штабу не було нікого. Мабуть, бійці розуміли, що можна потрапити під гарячу руку полковника, й оминали це місце десятою дорогою. Наблизившись до входу, капітан зупинився і прислухався.

– Його волоцюги вкрали мій бойовий ніж! – почув він сиплий голос майора внутрішніх військ.

Помилитися щодо цього було складно, бо це був єдиний голос, якого Бандерас не чув під час бійки. Бас полковника та самовпевнений баритон командира десантників він добре запам'ятав.

– Сам ти волоцюга! Мої хлопці кров проливають за Україну, а ти людей на Майдані розстрілював, беркутьяро! – пролунав у відповідь розлючений голос

десантника.

Бандерас прослизнув у намет і, залишаючись непоміченим, зупинився при вході. Він побачив, що вусатий полковник стояв за розкладним столом, а по обидва боки від нього розташувалися майори – десантник і вевешник. Розмова була гарячою.

– Трясця вашій матері! Годі! – прогримів комбат.– Знаєте, у чому в нас проблема? У тому, що ви бавитеся! Командири, бляха! Герої!

Комбат по черзі повертався до кожного з майорів, не визначаючи, хто правий, а хто винен. Поки полковник розпікав підлеглих, Бандерас миттєво склав попередні фізіогномічні портрети учасників конфлікту.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

1

Плюс – термін, поширений серед військовиків у зоні АТО, запозичений у радіозв'язківців, має багато значень, як от: слухаюсь, згоден, виконую, все добре та чимало інших.– Прим. ред.

2

Бобри – сапери.– Прим. авт.

Купить: https://tellnovel.com/dzyuba_artemiy/pozivniy-banderas

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)